

Useimmat pioneerit innostuivat alussa uskomalla lupaukseen paremmasta elämästä joka odotti heitä heidän matkansa päässä.

Heidän oma tuttu ympäristönsä oli taloudellisessa ahdingossa.

He olivat kuulleet lupauksesta saada ilmaista maata jos he kykenisivät sen kesyttämään.

Jotkut matkalle lähtijät olivat haluttomia jättämään tutun ympäristönsä, mutta perhesiteet voittivat – puoliset ja sukulaiset olivat lähdössä. Yksin jääminen turvalliseen kotoon ei ollut todellinen vaihtoehto.

Innokkaista tai vastahakoisia – paljon tietoa tulevasta matkasta ei ollut. Tiedettiin vain että matka tulee olemaan pitkä. Joitakin karttoja, oppaita ja kirjasia oli saatu niiltä jotka olivat jo aikaisemmin matkan tehneet. Retkuetta johti oppaina ne joilla oli hieman aiempaa kokemusta.

Useimmat toivoivat voivansa määränpäässä rakentaa uuden entisen kaltaisen tutun ympäristön itselleen. Niinpä mukaan matkalle otettiin ”kodin” tuttuja tavaroita – isoäidin piironki ja keinutuoli lastattiin vankkureihin, jotta ”vanhat hyvät ajat” voitaisiin määränpäässä luoda uudelleen.

Hyvin pian innostuneisuus ja odotukset kohtasivat todellisuuden. Ukkosmyrskyt ja salamet säikyttivät eläimet ja vankkuriväylät tulivat mutaisiksi ja raskaiksi kulkea.

Tavaroita oli jätettävä taakse väylän varrelle jotta matkaa pystyttiin jatkamaan.

Aiemmin tärkeänä pidetyt esineet muuttuivat taakoiksi ja matkan esteiksi.

Uutta johtajuutta ilmeni. Alussa luonnollisina johtajina pidetyt havaittiin kykenemättömiksi uusien ongelmien edessä. Tarvittiin uusia taitoja – ihmisiä jotka osasivat rakentaa siltoja ja lauttoja jokien ylitystä varten. Luovia ja rohkeita yksilöitä jotka olivat halukkaita auttamaan.

Matkan jatkuessa pioneereista tuli matkustamisen ammattilaisia ja heidän itseluottamuksensa kasvoi, ja he tiesivät voivansa luottaa matkatovereihinsa.

Juuri kun he olivat varmoja onnistumisestaan he kohtasivat korkeimman koskaan näkemänsä vuoren. Pioneerit reagoivat hyvin inhimillisesti tähän uuteen haasteeseen:

- *en olisi millään kuvitellut, että tästä tulee näin rankkaa!*
- *ehkä me voidaan kääntyä takaisin?*
- *ehkä entiset ajat eivät sittenkään olleet niin huonoja?*

He halusivat pitää kiinni niistä tavaroista (piironki ja keinutuoli) joita vielä vankkureissa olivat, ja yrittivät löytää keinoja välttääkseen edessä lymyviä uhrauksia.

- *voitaisiinko ehkä kiertää vuori?*
- *työnnetään kaikki yhdessä vankkureita vuoren yli*

He olivat valmiit lähes mihin tahansa voidakseen vielä säilyttää vanhat rakkaat esineensä.

Lopuksi kävi kuitenkin selväksi, että isoäidin piironki, keinutuoli joka oli tuoduttanut niin monet lapset uneen, häälahjaksi saatu koristeltu pöytä, ja huolella kerättyt kirjat – tai ainakin valtaosa näistä - oli jätettävä taakse jotta vuoren ylittäminen olisi mahdollista. Vain matkanteossa aivan välttämättömimmät voitiin kantaa mukana. Ei ihme että moni haikaillen katsoi taakseen.

Lopulta valtaosa matkaajista pääsi vuoren toiselle puolelle. Oli menetetty useita, oli ollut kovia aikoja, jopa hetkiä jolloin ei oltu varmoja siitä että hanke onnistuu. Mutta he olivat tehneet sen!

Ja missä he olivat?

Sen sijaan että toivottu vehmas laakso olisi heitä odottanut, he huomasivat olevansa autiomaassa. Oli kuumaa, pölyistä ja likaista. Koska he eivät koskaan olleet nähneet ”luvattua maata”, vain kuulleet tarinoita siitä, he kuvittelivat että ei sitä ole olemassakaan. Tuntui siltä että määränpäästä ei ikinä saavuteta. Tilanne oli jo liian hankala kestettäväksi. Haikailtiin ”vanhoja hyviä aikoja”.

Heräsi joukko kysymyksiä: Päästäänkö me ikinä sinne? Tuleeko se olemaan kaikkien näiden uhrauksien arvoista? Ilman tuttuja esineitäni en pysty siellä kuitenkaan tulemaan toimeen.

Ja sitten alkoi syyttely:

- kuka tätä saattuetta oikein johtaa? He eivät tiedä mitä tekevät. Oli varmasti olemassa parempi ja helpompi tapa.
- kenen idea oli lähteä koko matkalle? Ei minun ainakaan! Ehkä tilamme oli pieni, mutta ainakin tiedettiin mitä tehtiin.
- jatkan matkaa – ei vaihtoehtojakaan enää ole – mutta älkää pyytäkö minulta ideoita tai ehdotuksia. Idea ei ollut minun.
- istun vaan vankkureiden perällä ja huomautan kaikille heidän virheistään.

Erämaassa vankkurikaravaanit pirstoutuivat hyvin helposti. Vuoren haasteen edessä yhdessä pysyminen oli menestymisen ehtona, ja arvo- ja näkemyserot oli pantu sivuun.

Nyt vanhat aate-erot palasivat ja synnyttivät klikkejä. Syntyi kinaa siitä mikä olisi paras reitti jne.

Mikä oli vaikeata havaita oli se, että menestystekijöitä eivät olleet ne vanhat rakkaat ja taakse reitin varrelle jätetyt tavarat, vaan ihmisissä olleet valmiudet. Joitakin näistä heillä ole alun perin, joitakin kehittyi matkan varrella:

- Älykkyys
- Tieto ja kokemus
- Luovuus
- Rohkeus ja halu riskien ottoon
- Kyky joustavuuteen, uuden kokeilemiseen
- Halu luoda uusia ihmissuhteita; luottaa uusiin ihmisiin.

Uusi luvattu maa ei tulisi olemaan entisen kaltainen.

Kun he vihdoin saapuivat perille heitä odotti maan raivaus, talojen rakentaminen, myrskyissä ja kuivuudessa pärjääminen.

Viimeinen heidän oppimansa asia oli että matka ei itse asiassa koskaan lopu.

Kysymyksiä muuttuvalle yritykselle:

- **Mitä ovat Teille ne ”vanhat hyvät ajat”?**
- **Mitä pitää jättää taakse jotta määränpää saavutetaan?**
- **Mitkä ovat ne matkantekoon tarvittavat välttämättömyydet?**
- **Mitä tarvitaan selviytymiseen ”erämaan” läpi?**